

ANUBISZ KEGYELMES HOZZÁM

*Tavasszal kirügyezik minden
vívódás, amit átéltem.*

*Fejem fölött összecsapnak a
gömbhalmazok.*

*Hogy az idő feleslegesen
költi rám perceit, s most
valaki másnak adja, érzem.*

*A porhüvely nem számít,
csak a lélek. Birtokba veszik.*

*Paráznák, gyarlók, ezek vagytok, én vagyok,
az én testem, az én vérem.*

*Vannak, akik harcolnak,
odafenn, felettem, értem,
ellenem, talán farkasok,
vagy bárányok. Bűnös lélek az enyém,
akit imádnak a bálványok.*

*Engem nem érdekelnek a
hátrahagyott szarkofágok sem,
amiben testem rohad darabokban,
lelkemet ne kapják meg az eretnekek,
csak a purgatórium, hisz áldás a
mennyei boldogsághoz képest.*

*Ugyan, egy kevéske bűn, csöppnyi jószág,
mindent meggyónok majd, ígérem,
kettévágott ostyát eszem,
szagtalan, ízetlen, test.
Meváltás.*

*Lankad a spiritusz, kilép belőlem,
magamra tekintek, kérlek, balzsamozzatok be,
halott szívem többet nyom a mérlegen a tollnál,*

*de Anubisz megkegyelmez,
az alvilágban munkát ajánl:
áruba bocsátom magam, csakrát, ablakot
tisztítok: jó napot kívánok,
üdvözülést, megváltást is vállalok,
nem drága, ingyen van. Vegyen fel, kérem,
kínossá vált az örökkévalóság imádata*

MINDENNAP EGY ALKALOM

*Futnék a szavakkal, de nyelvem nem bírja.
Kérdések, lepergő válaszok,
sokszor összeveszem másokkal,
élettörténetek henyélnek agyamban,
lebenyablak mögött osztják az ész.
Korombeli alakok alkalmi lakhatással.
Néha szavaznak is, mintha a demokrácia
nem bukott volna el még
a közösségi árszabásban.
Piazzollát hallgatok,
királykék hangulatom megváltozik,
szintanácsadóm sem tud segíteni.*

*Új nap, új percek
– ebből bezzeg használtat nem lehet venni.
A rendkívüli kormányülésen megszavazták,
hogy ma se legyek boldog.
Tizenhat a kettő ellen,
a kedvügyi miniszter tartózkodott.
Alig tudtam elaludni, s most arra ébredek,
hogy az álmokért felelős megbízott
haragszik Rám, mert egyszer eléggé összetörtem,*

*s küldi a rendelkezést a motorikus rendszernek.
Boruljon hát minden: legyen, ami elmúlik.*

*Egy műsorban a lépcsőházakról beszéltél,
hogy lázadjunk az élet ellen.
Pörgők, duett-politika,
gurulok ezen a vidámság-spirálon.
Aztán többet nem hallottalak.
Eltűnt a hang, a véglegesen nem felejthető,
furcsa lenyomata ott van a csuklómon,
ha megérintem, morzézunk a pulzuson keresztül,
így kezdődött a második Nagy Forradalom.
Mentálmobillal, kamera nélkül, tarifával.
Néha még használod.*

*Korán rózsaszínesedő szemem jelzi,
az Emlékközpont erős blokádnál van.
Cirkuszfény sorvad mindkettőtől,
élettelen buborékká alakulnak,
már nem elemeznek, nem mosolyognak,
sóvárgás veszi át mindennek a helyét,
mindent bele a hamutálba.
Urna-aura. Égjen az ország!*